

ESPLAIS LITERARIS

Com ella... sols ella

Primavera n'és bonica — de dia i de nit,
puix és com joia amorosa — de bell florir.
Mes prou sé que com son rostre — de neu i grana,
res hi ha bonic.

Rossinyol que dins l'arbreda — amb fort delit
va feixint una cantada — de dolç sentir,
sa veu no és pas com la d'Ella — qu'apar que sia
un Serafi.

Al jardí flors oloroses — hi ha a desdir,
finc violes, clavells, roses — i llessamí.
Mes perfum com ses belleses — encisadores
no pot tenir.

El Sòl quan fuig a la posta, — del Cel tot llís,
el color blavenc s'emporta. — Per blau diví
jo tinc el de sa mirada — que dúu a ma vida
un Paradís.

Sos amors són la frisança — d'un pur somris
que ha tret gaia florida — dins mon pit.
Quan floreixi'l de la aimada, — podré tenir-ne
goig infinit!

MONTSENY-XIC

A Don José M.ª de Ribot y Olivas

*en la inauguración de la fuente monumental n.º 1
de sus «Manantiales San Hilario».*

Seis fresnos plantados a orillas del río
que lleva sus aguas tranquilas al Ter,
dan sombra benigna, llegando el estío,
y el hombre a su tronco reposa a placer.

A orillas del río, renace la calma
turbada siquiera, por el ruiseñor
que trina y gorjea a impulsos de un alma
que dále espesuras de bosques en flor.

Ribot es el hombre que ha reparado
las fuentes picantes, ¡qué bien las ha amado!,
Pericas lo afirma con su obra genial.

Es sol de la gloria que nace en la entraña
de rocas graníticas, y dice a España,
que aquí hay la fuente de fama mundial.

LLUIS G. PONS, presbítero

Un poeta equivocat

Dins la florida pradera
un jorn hi va entrar un poeta;
més enllà, a sa voreta,
un vell mirava per terra.
Creient que seria un savi
dels que conten les llegendes,
que viuen sols menjant herbes,
s'hi acosta: «Ei!, bon avi,
que hi busqueu en aquest camp?».

—Lo que fa molt pòc vaig perdre,
entremig de l'herba gerda
que aquí abunda tant.
—¿I vos que és el que cerqueu?
—Jo busco la poesia;
al mig del camp cada dia
ben segur em trobareu:
Cada flor, és un amor
que m'inspira un poema;
la viola, a una morena;
el clavell, d'amor un foc;
les poncelles i les roses,
lliris i flors campestres
em dicten uns versos mestres
per els joves i les rosses.
L'aigua pura i cristallina
baix, baixet, em diu cosetes;
el cel blau, les estrelletes,
tot em parla amb sa veu fina.
¿I vos aquí què hi cerqueu?,
¿algún herba remeiera?
Si és això prop la ribera
ben fresca la trobareu.
Potser sereu un cantaire,
un trobador o un poeta?
—¡Ca! si busco una pesseta
qu'he perdut no fa pas gaire!

RAMÓN FERRER MONTPLET

